

ABEL

Wilhelm Busch - "Glimt af Korset"

"Engang de var ude på marken, sprang Kain ind på ham (sin broder Abel) og slog ham ihjel." [1. Mos. 4,8](#) b

Man har advaret mig. „De gammeltestamentlige forbilleder på Kristi kors interesserer ikke det moderne menneske“. Nå ja, Så må jeg finde mig i det! Desto mere håber jeg at åndeligt sindede mennesker vil blive velsignede af det.

Selv i GT lever Kristus. Derfor er mange gammeltestamentlige personers oplevelser en hemmelig henvisning til Jesu død på korset. Det gælder også Abel.

DEN DØDE GUDSTJENER

1. Hans død er det vigtigste, der kan siges om ham

Det første menneskepar har syndet og er fordrevet fra Paradiset. Adam dyrker jorden i sit ansigts sved. En stor børneflokk har han omkring sig ([1. Mos. 5,4](#)). Men nu får vi fortalt noget om to af dem: Kain og Abel. Hvilken forskel på disse to brødre: Abel - en stille Herrens tjener. Vi hører ikke et ord fra hans mund. Bibelen beretter bare om en stille offerhandling.

Kain - et råt menneske, som forhærder sig mod Guds banken på hans hjertedør. Et afgrundsdybt had mod Abel lever i ham. Og en skønne dag slår han ham ihjel.

Himmel og jord holder vejret: det første menneske, som lider døden, er slået ihjel, myrdet.

Årtusinder går. Og igen er der en, der myrdes: „*Jesus bøjede hovedet og opgav ånden*“. Igen holder himmel og jord vejret. For den, som dør på korset, er også den første: Den første, når det gælder afstamning. Han er den, ved hvem Gud har skabt himmel og jord, Guds enbårne Søn. Han dræbes ved vold.

Jeg har lagt mærke til, at der ikke i Den hellige Skrift fortælles meget mere om Abel end hans død. Hvor ville jeg dog gerne vide noget om hans fromme liv! Men kun hans død er vigtig for vor bibel. Det er for mig en klar henvisning til Jesus. Hans død er det vigtigste. For et stykke tid siden sagde en betydningsfuld mand: „Man burde ikke altid tale om Jesu korsdød. Jesu liv, hans tale og gerninger er meget vigtigere“.

Bibelen er af en anden mening. Tænk bare på, hvilken uforholdsmæssig stor plads, Jesu død har i evangelierne. Mens alt andet fortælles i flyvende fart, så fortælles der udførligt om Frelserens død. Ja, da apostelen Johannes på Patmos fik den ophøjede Herre at se, så han „et lam, ligesom slagtet“. Og i skildringen af hans sejrstog hedder det, at „han var iført en kappe, dypet i blod“.

Jesu korsdød er mere betydningsfuld end alt andet. For denne død er synderes forsoning med Gud. Denne død er vor løsesum. Fra Jesu kors udgår der strømme af fred. Jeg kender intet, som er mere trøsterigt for hjerte og samvittighed end et blik på Jesu kors.

2. Blodet giver ingen ro

Hvor mange dræbtes lig har ikke ligget på jorden! jorden har drukket millioners blod. Er det så ikke mærkeligt, at denne først myrdede ikke blev glemt? Årtusinder var gået efter hans død. Da begyndte Jesus at tale om ham. Og flere år efter nævnes denne Abel af den ukendte forfatter af Hebræerbrevet. Selv i vor tid tales der om ham. Kan dette blod da ikke få ro?

Nej! Umiddelbart efter udåden sagde Gud noget underligt til Kain: „*Din broders blod råber til mig fra jorden*“. Og i Hebræerbrevet hedder det, at Abels blod „forkynder“.

Blod, der forkynder! Blod, der råber! Blod, der vidner! Hebræerbrevets forfatter skuer på dette sted ([12,24](#)) op mod Jesu kors og siger: Også Jesu Guds Søns blod, som blev udgydt på korset, forkynder. Ja, her står noget, som er fantastisk trøsterigt. Det hedder: „Jesu blod forkynder noget bedre end Abels“. Dets sprog er kraftigere. Og det er godt.

Hvad råber Abels blod da? Det råber: „Straf! Hævn! Gengældelse!“ Og det samme råber alt udgydt blod på jorden. Og hvad råber Jesu blod? Det råber: „Nåde“!

Hvilken herlig virkelighed! Lige så ofte som min samvittighed siger mig, at jeg ikke kan bestå foran den hellige Gud, tager jeg i troen tilflugt til Jesu kors. Der råber hans blod „Nåde“! for mig. Og det råber så højt, at Gud ikke kan lukke ørerne for det.

Hvor er det godt, at Jesu blod heller ikke finder ro. Hvor er det godt, at det i dag ligeså meget råber: „Nåde“! som på den tid, da Johannes skrev: „Jesu, Guds Søns, blod renses fra al synd“. Så behøver jeg da ikke komme med nogen anden bekendelse end denne: „Jeg er intet andet end en synder“. Jesu Kristi blod er min fuldkomne stedfortræder. Dette talende blod er en stor hemmelighed. Verden mener, at det løb ud i sandet ved Golgata. Den hører det ikke, ligesom Kain heller ikke hørte Abels blod tale. Verden er bedøvet af sin egen larm. Men for Gud er verdens larm ringe. For Guds trone råber Jesu blod højt: „Nåde“! for alle, som tager imod det. Ja, for hele verden!

3. Hadet falder ikke til ro

Da Kain har slået sin broder ihjel, standser Gud ham: „Hvor er din broder Abel“? Da giver Kain et svar, som viser, at han ikke vil have noget med den døde Abel at gøre. Han vil ikke mindes om ham. Hans had lever videre.

Er det ikke på samme måde med Jesus? Intet er mere forhadet af det naturlige menneske end Kristi kors. Mennesker kan vel tåle en religion. Men ikke Guds Søns kors. Man vil helst forbigå det og gå videre i dagsordenen.

Kain hader også den døde Abel. Og verdens ånd hader den korsfæstede Kristus. - Da jeg for tyve år siden var præst i Essen, holdt jeg nogle bibelstudier i en lille kreds, der stadig blev større. Det var, som om den lille skare, som samledes omkring Jesu kors, gjorde hele kvarteret uroligt. En dag var det særligt svært. Hele flokke af mænd rasede uden for vor lille sal, til vi pludselig hørte et tungt bump. Så løb alle deres vej. Jeg for ud. Der - lige foran døren - lå et stort krucifiks af jern. Det havde de revet løs et sted og smidt efter os. Men hvor dette billede af korset i smudset dog talte om Kains had mod Jesus.

Kampen mellem Kain og Abel går midt igennem mit hjerte. Abel-ånden i os siger: „Korset blot, korset blot, være al min ære“ Men Kain-ånden i os vil synge andre sange. Den vil ikke vide af den døde Abel, den korsfæstede Frelser. Måtte Herren give, at Kain-ånden i os helt blev trængt ud.

(Af Wilhelm Busch - afsnit fra "Glimt af Korset" - Dansk Luthersk Forlag 1972 - Shafan 04-03-14)